

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LOS MINISTRES GALAPATS.

Hi ha una fábula, no sé si antiga o moderna, que sempre m'ha fet gracia.

S' tracta de un galapat que quan era xich nadava bastant bé; pero que aixís que va canviar de forma, com tots los galapats, tenia que viure saltant terrossos.

Trist y compungit rodava pèls camps aguantant plujas y serenias, sense amichs ni companys, perquè 'ls galapats no 'n tenen; ab los ulls fora del cap, com tots los galapats; exposat á que 'l covech de un pagés ó 'ls ullals de un gos, ó la ferrada pota de un matxo l' aixafessin com una truita.

¡Pobre galapat! ¡Quina vida!..

Y ell saltant y cassant grills y cadells, rumiava sempre.

Contra certs atachs tenia el medi d' inflarse, com tots los galapats quan no volen sentirse de una garrotada.

Però ¿y si l' atrapaven desprevingut?

Aquesta era la qüestió.

De totes maneres ell necessitava un remey, y un dia va trobarlo.

Prop del camp de las sévas operacions hi havia un marge y en lo marge varias rocas plenas de molsa y cubertas d' herba.

Aixís com en l' humanitat hi ha Stanleys y Camerons qu' en bè de la ciencia passen á explorar terrenos desconeguts, hi ha entre las bestias qui en busca de la séva comoditat, corra sempre darrera de una conveniencia.

Per certs animals un terrós es una montanya, un brí d' herba un arbre colossal, un camp una provincia, una hisenda un continent, un bassal un oceano, y ja poden figurarse si 'n corren de perills y d' aventuras, en la vida nómada que arrastran, havent de campársela fent la guerra als més petits, y haventhi altres de més grossos que professan lo mateix sistema!..

Lo galapat, donchs, vá arribar al peu de las rocas: vá examinarlas atentament ab aquells ulls que l' hi sortian del cap, y vá adonarse de una esclatxa.

—¿Qué hi haurá aquí dintre?

Aquest fou lo sèn primer pensament.

Contra 'ls duptes hi ha l' exámen; y 'l galapat ja s' atreví á passar lo cap per l' esclatxa y mitj cos endintre y mitj enfora, examiná 'l terreno.

Lo forat aquell era lo que necessitava: era l' en-

trada de una cova, de pòchs centímetros de grandaria; pero suficient per servirli de domicili.

¡Quina fortuna! Ja s' havia acabat l' anar errante: ja no hi havia que teme ni l' eyna del pagés, ni 'ls ullals del gos, ni la pota del matxo! ¡Ja s' havian acabat las plujas y las serenias!

Aquella cova, aquell abrich impenetrable, retirat, ni massa fresch ni massa calent, era tot lo que necessita un galapat que vol fer la vida de anacoreta.

No está més content en Cánovas lo dia qu' entra al ministeri, que aquella bestiola al entrar á la cova, exclamant com las criaturas, si es que las bestias parlan:—«Sant Matéu, qui troba es sèn.»

Y are sabrán lo que vá succehirli dintre de la cova.

Ell havia fet pensament de sortir cada dia á campársela, menjá un bossí y retirar d' hora.

Però aquellá cova era Xauxa.

Quan ménos s' ho esperava sent una mica de soroll: se posa quiet á la sombra, arreconat á la part interior de l' entrada, y una petita sargantana tréu lo cap.

Lo galapat estén la grapa y fá presa.

Ja tenim racció per un dia.

Més tart hi anaren grills, cadells, llagostas, animals de totes menas, exploradors curiosos, si bé ménos afortunats que 'l primer ocupant.

Lo galapat tenia més de lo que desitjava, y omplia 'l rebost y la tripa.

Y l' endemá 's repetian las mateixas escenas, y cada dia era igual, de manera que sense necessitat de sortir á pendre l' ayre, ni de incomodarse gens ni mica, tenia lo que no troba tothom, casa franca y taula parada.

¿Fins quan vá durar aquesta ganga?

Are ho sabrán.

Lo galapat menjant bè y sense fer gens de exercici, vá engreixarse de tal manera, vá ferse tant gros, que al últim dintre de la cova hi estava incómodo. Ni menos podia remenarse.

Llavors vá venirli l' idea de sortir á pendre l' ayre.

Bueno... Però ¿y la manera?

Per l' esclatxa prou hi vá entrar; pero llavors estava magre: are la qüestió era sortirne.

Vá probarho y 's vá convence de que tot era inútil: estava enterrat en vida.

Aquí acaba la fábula; y alguns de aquest fet ne deduheixen una máxima molt prosaica. «No menjis massa» diu un fabulista.

Un altre, picant més fondo, exclama: «No 't fiquis als puestos als quals no pugas sortirne, ab la mateixa facilitat ab que hi entras.»

Jo agafo aquesta máxima, y dirigintme als ministres galapats que passen la vida rastrejant y arrossegantse; que s' inflan y escupan verí; que no tenen gaires amichs; que s' fican dintre de un forat y s' alimentan de lo que á la porta 'ls hi arriba, despreciant tot lo que passa á fora; dirigintme á aquests ministres, me permetere dirlos:

—«No es tot hñ ficarse dintre un cau abrigat y segur; la qüestió es sortirne. Infléuvos d' orgull y de vanitat, y á veure com ne sortiu.»

Jo crech que 'l galapat de la fábula encare hi fora, á no haver sigut l' amo del camp que volent aixamplarse, va guarnir una barrinada y roca, cova y galapat van anar esmicolats en l' aire.

Per lo tant los ministres á qui dedico l' ensenyañsa; que procurin guardarse de las barrinadas!

P. K.

A Política, sense que l' hi escapi 'l riure compara á n' en Cánovas ab Cervantes.

Lo periódich del todo vá bien déu pensar: á n' en Cervantes l' hi faltaba un bras: en Cánovas ha perdut lo sèn, que segons deyan avants, es en Martínez Campos: aixís donchs Cánovas y Cervantes!

Apreta mancol!

Un estudiant de Suecia sense recursos per acabar la carrera, y desesperat contra la societat que l' abandonaba, concebeix l' insensat projecte de assassinar al rey.

Se descubreix la tentativa y l' agafan. Lo tribunal l' interroga, l' estudiant confessa l' crim y l' condemna á una dura pena.

Però vé l' rey Oscar y l' indulta.

Y no sols l' indulta sino que l' hi costea 'ls gastos de la carrera.

L' Época consigna qu' en la borrascosa sessió del dia 10, van sentirse crits de «Visca la República!»

Alguns periódichs democrátichs diuen que no van sentir res, per la senzilla rahó, de que durant l' escándol varen taparse las orellas.

Nota: 'L fiscal de imprenta, no se las tapa may.

Puja en Martínez Campos y diu:

«La mèva política es continuació de la del gòbern anterior.»

Puja en Cánovas y exclama:

«¿Coneixian al anterior ministeri? Donchs ja 'm coneixen á mí; fora las personas, tots dos son la mateixa cosa.»

Y aixís van las situacions, la una darrera de l' altra, sense interrompre's, com la corda que 'l país té 'l coll. Si alguna vegada 's trenca s' hi fá un nus, y apretant sempre, encare es més forta.

Ja s' ha publicat lo manifest de las minorias. Consignan en ell que no poden tornar allá ahont

...sulta y se las ofén, y se 'ls nega una sa-
 ...gú, diihen, vol fer veure que aixó es una
 ...siga enhorabona; pero confessém tots en
 ...xó es la coalició de la dignitat.»
 ...ravo!

De un periódich constitucional de Madrid:
 «Lo govern de 'n Cánovas representa la violació
 de principis sacrossants y arrelats en lo cor de la
 gent; d' aquí la seva impopularitat; d' aquí la so-
 brescitació de las passions, d' aquí l' espectacle
 trist pero eloqüentíssim de las Cámaras: d' aquí l'
 estat de l' opinió.»

Afegidura de un periódich democrátich.
 «Y de aquí lo que vindrá després.»

Frases de 'n Cánovas en lo discurs que va pro-
 nunciar en los Camps Elíseos de Barcelona:

«La causa de las nostras desdixas está en las
 antigüas divisions del partit conservador; en que
 'ls antichs gefes de l' escola conservadora, sense
 atendre las conseqüencias de aquellas divisions,
 no van tenir ni l' abnegació, ni la paciència, ni la
 moderació necessarias pera respectarse 'ls uns als
 altres y sacrificarse en bè del Estat.»

Aixó ho deya acabat de dinar.

Are avants de seure's de nou á la taula del pres-
 supuesto, ja parlava de una altra manera.

Déixinse de un monstreu quan t'è ganal...

Atravessa en Cánovas un carrer de Madrid, y
 ressona una xiulada.

Pochs moments després passa en Martínez Cam-
 pos de brasset ab la seva senyora, y tothom lo sa-
 luda.

Vostés dirán:—¡Donchs es vritat qu' en Martínez
 Campos t'è molta popularitat!...

Jo no dich tant: jo lo que puch assegurarlos es
 qu' en Cánovas l' ha perduda tota.

Pujar en Romero Robledo y deixar cessant al Al-
 decoa ha sigut obra de un instant.

¡Pobre gobernador del gas! L' estiman molt.

Y encare hi ha hagut més.

Un fill de Aldecoa era ajudant del general Mar-
 tinez Campos, y l' han deixat de reemplaçar.

¡Ah! Las venjansas dels húsars, van de pares
 á fills.

Tot marxa.
 Las minorías s' han retirat del Congrés y del
 Senat.

Ofesas per en Cánovas ván demanarli una satis-
 factió: aquest vá negarse á donarla y las minorías
 ja son fora.

Son fora: con qué, tot marxa.

Y en Cánovas s' ha quedat sol, de manera que
 si are vol ofendre á algú s' haurá de ofendre á sí
 mateix, y no tindrà més remey que anarse'n del
 ministeri.

Fins en Cánovas: si senyors: tot marxa.

En Fontrodona vá adelantarse á n' en Cánovas,
 anantse'n punt en blanch de la sessió, per no sen-
 tir los arguments de las minorías.

Pero á la sessió següent vá donar en Fontrodona
 una satisfacció completa.

En Cánovas no ha sapigut ó no ha volgut imi-
 tarlo.

En Fontrodona será concejal molt temps, porque
 qui s' humilla será exaltat; y en Cánovas será
 ministre molt poch, porque qui s' exalta será hu-
 millat.

MAR DE FONDO.

Recelós, encés, subhant
 com si fossim al istiu,
 lo monstreu tot persatu
 va pe l' cuarto passejant.

—Lo general,—dih,—ha tret
 més unglas del que 'm pensava;
 la vritat, no me 'l mirava
 ab prou pit per fè 'l que ha fet.

Jo l' hi faya encallá 'l carro
 creyent que quan fos lo dia
 ell tot manset s' hi avindría,
 y 'l tino m' esbulla 'l marro.

Lo pitjó es que 'l tiri'ot,
 com que 'l callá ho t'è per mengua,
 descapdallarà la llengua
 y es capás de dirho tot.

Y si conta aixó d' aquí
 y revela alló d' allá,
 y diu porque va marxá,
 y diu porque va vení.

Y si algú altre despres xarra
 y 'ls rumors van més per dall....
 Ah! general, general;
 m' has ben xafat la guitarra.
 No s'è en tanta confusió
 quin gall hi perdrá la cresta...
 Si puch surtir bè d' aquesta...
 seré un monstreu de debó.—

II.

Mitj satisfet, mitj cremat
 lo general saboreja
 un bon tabaco, y 's passeja
 dins de un salonet tancat.

—Com més hi penso,—murmura,—
 més me va semblant mentida.
 No hauría dit en ma vida
 que hi hagués tanta frescura.

¡Tant que d' ell me refiava!
 Quan me deya: Fès... jo feya;
 quan me deya: Digas... deya;
 quan deya: Calla... callava.

Y ara al fi de la partida
 ferme fè un paper tan trist...
 Bè, si, vaja, ja está vist;
 aixó es la gent agrahida.

Jo vaig desfer molts embulls
 y ell no més m' ha dut destorbis.
 Ah! Crien corbs, crien corbs...
 després 'us treuran los ulls.

Pero no 's riurá de mi
 ell veldría que ca les;
 ¿sí? donchs jo 'u fare al revés,
 parlaré fins á morí.

Cridaré mouré tabola,
 contrariaré 'l seu empenyo...
 ¡Pobre feo malaguenyó!
 ¡Tremola, créame, tremola!—

Tal es, neta y garbellada,
 la broma conservadora
 que allá á Madrid s' elabora
 y que será un xich pesada.

Siga com siga 'l govern
 rebrá, y rebrá tant y tant,
 que potser l' escalfarán.
 ¡Tant mateix som al hivern!

Que 's barallin uns ab altres,
 que s' arreaquin fins las pells...
 tot será dolent per ells
 y será bõ p-r nosaltres.

Nosaltres ho mirarém
 sense por de pèrdrehi ré...
 Franca ment, no s'è perque;
 pero 'm sembla que riurém.

C. GUMÁ.

INZE generals han presentat la
 dimissió apenas ha pujat al poder
 lo Sr. Cánovas.
 Pero per xó no t'è de apurarse 'l
 monstreu. ¡Qué dimiteixin!
 Sempre n' hi quedarán un de se-
 gur.

¿Saben quin es?
 Lo general disgust.

De una estadística:
 Lóndres es la ciutat que consum més carn.
 Nova York es la que consum més ostras.
 Stokolmo més aygua.
 Constantinopla més café.
 París més absentia.
 Y Madrid més botados.

En Cánovas compareix al Congrés y sense voler
 sentir explicacions se retira, alcansant una gran
 xiulada.

De manera que s' estrena la nova comedia con-
 servadora y no agrada.
 Y no obstant, seguirá representantse.

Miniatura.
 Era avants capitá y l' hi deyan Campos.
 Quan vá ser general, l' hi deyan Martínez Cam-
 pos.

Després de passar per Sagunto l' hi deyan Mar-
 tinez de Campos.
 Are, densá que ha caigut, l' hi diihen Martínez
 ab prou feynas.

Cassós patològichs.
 En Cánovas nou messos endarrera vá caure del

ministeri, declarant que se 'n anava per falta de
 salut.

Anarse'n del ministeri 's véu qu' es un medica-
 ment.

Dimiteix en Martínez Campos; y la salut de 'n
 Cánovas era encare pitjor: y no obstant torna al
 govern.

Y aquí 'l medicament son las carteras.
 Se vesteix de ministre y se l' hi cura l' afecció
 de la vista.

Y 'l medicament per la vista, ja está probat.
 Dr. Ossió ó Sr. Carreras: quan se trobin ab un cas
 desesperat, vesteixin á un cego de ministre.

Si 'ls homes polítichs al caure del candelero mo-
 rissen realment passant á una vida futura, ¿sabrian
 dirme ahont seria á horas d' are 'l general Martí-
 nez Campos?

¿Al Cel? ¿Al Infern? ¿Al Purgatori?
 No senyors: als Llims.

Una caricatura del Charivari.
 Se tracta de la forsosa aliansa de Russia ab Tur-
 quia, al dia següent de haverse romput la crisma.

Un soldat rus contemplant á un soldat turch, ab
 un brás á terra, una cama de fusta, y un ull á
 fora, exclamá:

—Vaja, que si hagués pogut presumir que 'ns
 haviam de aliar, no n' hauria fet tant!

Ja saben lo del atentat contra l' emperador de
 Russia.

Donchs lo Papa acaba de felicitarlo, dirigintli un
 mensatge en lo qual s' hi llegeix aquesta frase:

«La Providencia vetlla per vos.»

Nota: l' emperador de Russia es cismátich, ó
 com si diguéssim heretje, y 'l Papa catòlich é infal-
 lible regoneix que la Providencia vetlla per un
 heretje, per un cismátich.

¿Qué tal?
 *
 *
 *

Jo vull ser més papista que 'l Papa, y no haig
 creure que la Providencia vetlli per l' emperador
 de Russia.

D' altra manera ¿á qué ferli passá un susto?

No hauria sigut millor que 'ls criminals no ha-
 guessin siquiera pogut concebir sa reprotable
 idea?
 *
 *
 *

Hi havia en una ciutat un barber cirugiá que
 tenia una botiga que feya cantonada ab dos portas
 á dos carrers distints.

Y era tanta l' afició que tenia per curar, que
 quant passava algú sortia per una porta y de tras-
 cantó l' hi clavava una garrotada al cap, deixantle
 estaburnit.

Després sortia per l' altra porta y corria á ausi-
 liarlo, trasladantlo á la botiga, y envenantli la fe-
 rida.

Jo 'u concebeixo tot, menos una Providencia de
 aquesta conformitat.

Lo ministre de Foment se diu Lasala. Y
 Preguntava una dona.

¿Ab arcoba?

En Cánovas davant del Senat.

«Aquest govern se fá seva tota la responsabilitat
 del govern anterior, ja que sempre vá prestarli
 sòn més leal apoyo.»

En Martínez Campos aixecantse com picat per
 una vespa.

«Gràcias! ¡Moltas gràcias! La responsabilitat de
 que 's tracta la vull tota jo, y no necesito que
 ningú vulga compartirla.»

Respostas aixís—tractantse d' Espanya,
 digals 'hi pebrót—digals 'hi castanya.

En vista de que 'ls partidaris de 'n Martínez
 Campos també s' unian ab las minorías, en Cán-
 vas vá veure's ab lo general, demanantli per favor
 que 'ls fés desistir de aquest empenyo.

Resposta del general:
 «Si tens mal-de-caps passetels. En qüestions de
 dignitat cadescú fá de la seva capa un sayo.»

En Cánovas per are 's queda á la fresca.

Y en Martínez Campos cap als banys de Caldas,
 á pendre aquellas ayguas que pelan los vímetis y
 estovan los llobins.

Aquesta es la situació del partit liberal-conser-
 vador!

Lo dia del escándol en lo Congrés, en lo calor
 de las protestas, vá dir un constitucional:

«No 'ns mourém del nostre puesto, fins á morir.»

Y un de la majoría vá respondre:

«No 'ns mourém del nostre puesto, fins á morir.»

Y un de la majoría vá respondre:

«No 'ns mourém del nostre puesto, fins á morir.»

Y un de la majoría vá respondre:

«No 'ns mourém del nostre puesto, fins á morir.»

LA CAMPANA DE GRACIA.

«Sí, de fam.»
Podria ser; pero consti que 'ls constitucionals ja s' han menjat un ministeri, y ja 'n tenen un altre que s' está rostint á la grayella.

A un turroner de Jijona l' hi preguntava un parroquiá:
—¿Que sab de la crisis?
—Tot lo que vosté vulga, responia aquell: sè que s' acosta Nadal y que tot es qüestió de *turro* y de *galls*.

Era ja un mónstruo de ciencia, era un mónstruo de mal ull: y sempre ab igual esencia: are es un mónstruo de orgall.

La situació ja fá més de déu dias qu' está mala.
Ha perdut un nervi esencial; lo nervi de las minorías.
¡Pobre situació! Tè un *nervi agraviat*.

—¡Anárse'n de las Cortes! ¿Y qué logran las minorías anantse'n de las Cortes? preguntava un curt de vista.
Aném á contestar ab una imatge.
Figúrinse que un home pren un garrot per descarregarlo sobre 'l cap de un altre: que aquest s' enretira oportunament; y que ab lo balans del bastó 'l primer cau á terra y 's rop la clepsa.
L' home que pren lo garrot es en Cánovas; las minorías s' enretiran: que pegui si s' hi atreveix. Encare no haurá senyalat l' acció, que ja tothom cridarà.
—¡Vá caure!

En Cánovas quan tè minorías, las insulta, com l' home que volent cavar sobre la roca, se l' hi embota l' eyna y maleheix la duresa de la pedra.
En Cánovas sense minorías, se lamenta de que no hi sigan com l' home que 's troba dintre de una fanguera, que 's plany de que 'l terreno no siga prou fort per sostenirlo.
Y si 's mou gens, lo fanch l' hi arribará fins al coll.

A n' en Sagasta l' hi demanavan dos ministres, y ell va oferirne vuit.
¡Quanta generositat!
Y sobre tot ¡quina gana!

Ab lo titol de *L' Aurora* diuen que 'l Vaticano 's proposa publicar un periódich.
¡Quin titol més mal triat!...
No s' hauria de dir l' *Aurora* sino 'l *Sol ponent*.

—Lo tèn marit, aseguran, que mira contra 'l govern.
—No s' euganyan es vritat y aixó proba sa honradés
¿Se pot trobá un espanyol que al govern se 'l miri bè?
Donchs lo mèu ho fá ab franquesa sens amagarse'n per res.

—Estiga hó
—Que 'l coneixes?
—En Gasull, no 'n coneix d' altre: com que tots dos fém l' amor á la mateixa...

—Caramba!
No 'l tenia en 'aquest concepte. Dimoni, jo que 'm pensava qu' era fidel á la dona.
—Prou que 'n es: si d' ella es tracta.

R. ARÚS ARDERIU.

Un borrarxo passa per un carrer tot fent tentinas, mentres s'acosta un cotxe corrent á escape.
Un senyor agafa al borrarxo pèl brás y 'l posa á salvo del perill, conduhintlo fins á l' acera, y ell que comprén aquella bona acció, l' hi dona las gracias ab las següents paraulas:

—Gracias, gracias, senyor. Un altre dia l' ajudaré jo: vosté ja sab lo qu' es estar borrarxo!

A un jove l' hi preguntan:
—¿Qui era Enrich, aquella senyora grossa que aquest dematí anava per la Rambla recotzada en lo tèn bras?
—Era la mèva sogra.
—¡Vaya una sogra que tens! ¡Quina donassa! Sembla un monument
—Ho es: es un monument expiatori.

Una senyora anant á passeig sent que l' hi trepitjan la roba, y tot girantse bruscament demostra enfado de una manera potser massa espresiva.
Pero s' adona que l' autor del delicté es un jove molt elegant y guapo, y diu somrient:
—Dispensi senyor: jo 'm creya qu' era 'l mèu marit:

Quatre metjes visitan á un coronel qu' está molt mal, si bè conserva bèn clara l' inteligencia: los doctors tenen una consulta, y 'l coronel está ansiós de coneixe 'l parer dels metjes.
—¿No has pogut sentir res de lo que deyan? pregunta á n' al seu asistent.
—Si senyor: cada hū d' ells tenia un parer diferent, fins que un d' ells ha dit: «Nada señores, una mica de paciencia: esperém que 'l coronel se mori, l' hi fém l' autopsia, y coneixerém quina es la seva malaltía.»

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Cla-ce-gue-ras*.
2. ID. 2.ª—*Es-tan-qué*.
3. ENDEVINALLA.—*Cerillas*.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Candelera*

*Candele
Candela
Cadera
Adela
Cadena
Rana*

5. TRENCA-CLOSCAS.—*Mahonadors*.
6. SINONIMIA.—*Manat*.
7. CONVERSA.—*Ramona*.
8. GEROGLÍFICH.—*Lo ventre porta las camas*.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Ciri Trencat y Pere Sesquilla; 7 Marieta T. de Reus; 6 N. J. P. y Pau de las Timbalas; 5 Joan Parera; 3 Aprenen de Poeta, Miranius y Jaume Felis, 2 Pardalet y 1 no més Lino Esquella de Sabadell.

XARADAS.

I.
Tres-quart una tres-primera
al hort del devant, *total*,
com la *quart*, *tres*, *quart* y en Pere
gosan amor sens igual.
Hu-dos la hu quarta de 'ls dos
se tocan; *cosa quart* doble
sent ella filla d' un noble
y ell sent tant escrupulós.

XRS.

I.
La *tres* al revés y *prima*
ha fet casament *segona*
ab un noy que molt l' estima
y está *tot* segons la Quima
al Circo de Barcelona.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.
Soch de fusta sens ser móble
y sens ser bestia tinch pels;
casi sempre tū 'm passejas
de desde 'l cap fin als peus.

NEF Y CLORO.

SINONIMIA.

Me trobo en lo calendari,
l' aigua sens ser *tot* no es bona;
y formo part integrant
d' un menjar que molt se dona.

PAPANATAS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 12345678—Lo que 's posa al llit.
1245678—Un ofici.
124567— » »
147678—Una fruita.
1678—Lo que 's gasta en l' iglesia.
1278—Lo que aviat no tindrà lo país.

MINISTRES.

TRENCA CAPS.

Mataró, Sabadell, Palafrugell, Calonge
Badalona, Banyols.
Posar aquests noms en columna de modo diagonalment digan lo nom d' un poble de Catala NOY DE SECA
COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Substituir los pichs ab númeas que sumats vertical y diagonalment donguin un total de 30.

MIGUEL A. DE REUS.

GEROGLÍFICH.

No I A

31

107 Llorer

PA

SANABAC.

Quinta relacion de la suscripcion de LA CAMPANA DE GRACIA á favor de los obreros sin trabajo.

Suma anterior.	446 reales.
M. M.	8 »
Recaudado por varios fundidores de la Maquinista terrestre y marítima.	79 »
Total.	533 reales.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Pere Sesquilla, Nef y Cloro y J. M. T.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Aprenen de poeta, Maquinista, R. Estanqué, Dos felissos, Andalús del Clot, Marieta T. de Reus, Albert C., Pica Pica, J. Claramunt, S. Musiu del Clot y Forner del Masnou.
Ciudadá P. T.: Hi anirà una cantarella.—Gayetà Margaridó: Publicarém un epigrama.—S. Sanjoan: Publicarém la conversa.—E. Rosés: Idem un geroqlifich.—J. Gost: La senmana entrant ne parlarém.—S. Gomila: Quan hem rebut la seva carta era ja tart per poder parlar de l' obra: teniam lo número plé: la poesia *Un caprítxo* es fossa y difusa; l' altra ja vá millor.—V. Soler: Cuidado ab los versos endacassilabos! Miri que l' accent es indispensable.—Pau Colom: Ne parlarém la senmana entrant.—Poch paper: Publicarém lo geroqlifich.—A. T. P.: No pedém aprofitar mes que un epigrama.—J. Novici: Publicarém una conversa.—Lector de la «Campana»: Tarragona: La senmana entrant ne parlarém.—Sasac: L' idea general es mes bonica que la forma.—A. Boada: Mirarém de parlarne en lo próxim número.

ALMANACH

DE LA

8 planas de text y 8 de grabats.
Sortirà com tots los anys, redactat per un gran número d' escriptors de Xispa y dibuixat per Apeles—Mestres del 20 al 25 del corrent mes.
Aghirém als nosires corresponsals que s' apressurin á fer los pedidos, si volen ser servits ab regularitat.

SORPRESAS, TARGETAS Y FELICITACIONES
para todos los oficios, desde el precio de seis cuartos docena.
Calendarios americanos de todos precios.
18, Tapineria 18.

LOPEZ, Editor. —Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

ACTUALITATS.

«La Habana se va a perder
y culpa tiene el romero»

Los negros quieren ser libres
y muchos libres negr...eros.»

